

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל חידי שבוע עם תכנים מגוונים!

עלון זה מוקדש לע"נ
בלה הדסה בת ר' בנימין שפיצר ע"ה

בְּדֶרֶךְ הַפְּרִשָּׁה

פְּרִשֶׁת 'קְבַלְת הַתּוֹרָה' קְרוּיָה עַל שֵׁם יִתְרוֹ, לְלַמֵּד אוֹתָנוּ כִּי עֲבוֹר תּוֹרָה יֵשׁ לְהַקְרִיב. בְּשִׁבְלֵי לְהַשִּׁיג אֶת הָאֲמֶת צְרִיף לְשֵׁלֶם מַחִיר. אִךְ מִכָּל זֹאת לֹא מִכְּסִידִים אֶלָּא מְרוֹיָחִים! יִתְרוֹ שָׁמַע וּבָא. הוּא הִחְלִיט "לֹא דִי בְּהַתְרַחֲקוֹת מֵהַבְּלִי עוֹה"ו, יֵשׁ לְשִׂאף לְהַתְקַרֵּב לַה'!" זֹאת הַ"כּוֹתֶרֶת" שֶׁל פְּרִשְׁתָּנוּ, פְּרִשֶׁת קְבַלְת הַתּוֹרָה. הַשְּׁבוּעַ בְּיוֹם כ"ב בְּשִׁבְט יַחֲוִל יוֹם פְּטִירְתוֹ שֶׁל קֹדֶשׁ-הַקֹּדְשִׁים הַרְבִּי מְקוֹצֵק. הוּא דֹרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק הַנֶּאֱמָר בְּפְרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ: "הַשְּׁמְרוּ לְכֶם עֲלוֹת בְּהָר - וּנְגַע בְּקִצְהוֹ" - עֲלִיתָ לְהָר? כִּבֵּשׂ אֶת כְּלוֹ! הִסְתַּפְּקוֹת בְּמַעַט' הִיא מִדָּה טוֹבָה, אִךְ לֹא בְּרוּחַנִיּוֹת! בְּרוּחַנִיּוֹת הַשְּׁמִים הֵם הַגְּבוּל.

הַשְּׁבִתָּם פַּעַם עַל הַשֵּׁם שֶׁל פְּרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ - פְּרִשֶׁת יִתְרוֹ? פְּרִשָּׁה מֵיְחֻדָּת זוֹ, בְּה אָנוּ קוֹרְאִים עַל מַעֲמַד הַר סִינַי וּמִתַּן תּוֹרָה, קְרוּיָה ע"ש גוֹי שֶׁהִתְגַּוֵּר! בְּמָה זָכָה יִתְרוֹ, שֶׁפְּרִשָּׁה כֹּה קְדוּשָׁה קְרוּיָה עַל שְׁמוֹ? לְלַמְּדָנוּ בָּא - שֶׁהַתּוֹרָה מְעַרִיכָה וּמְכַבֶּדֶת רְחוּקִים שֶׁהַתְקַרְבוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנַפֶּשׁ חַפְצָה לְאַהֲבַת ה' וְיִרְאַת שְׁמַיִם. יִתְרוֹ הִפִּיר וְטָעַם אֶת כָּל הָאֱלִילִים שְׁבָעוּלָם, רָאָה שֶׁהַכֹּהֵן רִיק, תָּהוּ וְבָהוּ - וְהִתְגַּוֵּר! רַבִּים יוֹדְעִים אֶת הָאֲמֶת, אִךְ יִתְרוֹ הִתְעַלָּה וְהִפְנִיחַ עֲרֵף לְדֶרֶךְ הַהִבְלִים וְהַתְקַרֵּב לַהֲשִׁי"ת, לְמִרְוֹת שִׂדְעַ שֶׁהַמַּעֲבָר כְּרוּף בְּמַחִיר כְּבֵד. נָדְדוּ אוֹתוֹ, נִתְקַוּוּ קִשְׁרָה, הַשְּׁמִיצוּ אוֹתוֹ וְסִלְקוּ אֶת בְּנוֹתָיו, אִךְ הוּא נִשְׂאָר אֵיתָן בְּדַעְתּוֹ וּבְאֲמוּנָתוֹ.

בְּדֶרֶךְ הַצְּדִיקִים

נסע הרבי מרדומסק לבקר את רעהו החולה. היה זה ביום כ' בשבט תרי"ח. וכששני צדיקים נפגשים - באים עמם חסידים רבים.

המפגש ביניהם היה שמיימי, ושנים לאחר מכן חסידים העבירו ברטט את הרגעים המרגשים לדורות הבאים. משהתישב הרבי מרדומסק על פסאו, השמיע הד"ר אגחה המשברת גופו של אדם. הרבי מרדומסק סבור היה שמא נאנח רעהו הגדול על עברו הרחוק, וקרא לפניו את הפסוק הנאמר לגבי נזיר: "והימים הראשנים פלו", כאומר, העברות הללו לא יחשבו ונמחקו.

נדעק הרופא ונענה: "חלילה, איני מותר על העברה הקטנה ביותר שלי! הרי אמרו חז"ל כי בתשובה מאהבה זדונות נהפכים לזכיות, הרי שכל חטא ועוון הם עתה עבורי כזכיות! וכי אותה או אאנח עליהם...?" אלו היו דבריו האחרונים, ומיד לאחריהם השיב נשמתו ליוצרה.

קוראים אנו ברטט ספור זה, וחשים את דברי חז"ל: "במקום שבועלי תשובה עומדים - אין צדיקים גמורים יכולים לעמד!" זהו המסר בפרשת יתרו! יתרו עזב את הכל עבור התורה! כך מקבלים את התורה!

דיוקן הצדיק "ר' חיים דוד דוקטור" הידוע גם בשמו "ד"ר ברנהרד".

השבוע, ביום כ' בשבט, יחול יום פטירתו של ר' חיים דוקטור - ד"ר ברנהרד, רופא מפרס ומשפיל שזנח את דרכו ואת חבריו ודבק באמת הצרופה, פאלקי ישראל ותורתו.

ד"ר ברנהרד נולד בעירה פולנית להורים שהיו קרובים לשיטת ההשכלה. הוא שמש כרופא של מלך פרוסיה, מלך פולין ואצילי הממלכה. הוא השתייך לחוג היהודים המתבוללים, אשר יסדו ספר שבהם למדו בפולנית. את חייו חי כמתבולל, "כמעט גוי". במהלך השנים הכר כרופא ממחה, ושמש תכופות כרופא המחוז שעל פיו ישק כל דבר. במרד הגדול של פולין שמש גם כרופא הצבאי המלכותי הראשי.

שנה אחת, בעצומו של יום כפור, עבר הרופא בעירה לעלוב, כשהוא יושב במרפכה המפארת שלו. מאחד הבתים בקעו צעקות של ילדת, והוא סר לבייתה להציע את עזרתו המקצועית. האשה הייתה בתו של היהודי הקדוש מפשיסחא, נשואה לבנו של הצדיק רבי דוד מלעלוב. לאחר שהאשה ילדה תינוק בריא בשעה-טובה, פנה הצדיק מלעלוב לרופא, ואמר: "כמה נחת רוח יהיה לרבנו של עולם אם תשוב בתשובה שלמה!" הדברים הנוקבים והישירים שיצאו מלבו הטהור של הצדיק ביום הכפורים הקדוש, נכנסו ללבו של הרופא, והשנים המשיכו בשיחה אישית שעות ארוכות. כאשר התלמידים הביעו תמיהה על שרבים הצדיק אינו משתתף בתפלות היום, השיב: "כדאית היא נשמה זו אף לא להתפלל בגללה ביום הכפורים".

תכן השיחה נשאר לא ידוע, אך לאחריה הרופא שנה את ארח חייו מקצה אל קצה. הוא הצטרף לרבי מלעלוב לנסיעותיו לרבו החוזה מלובלין, שחסידים רבים הסתובבו במחצתו וראו בו איש מופת וקדוש, והזכירו עצמם לפניו לטובה ולברכה.

בשנותיו האחרונות עבר רבי חיים דוד דוקטור, כפי שכנה בקרב החסידים, להתגורר בפיוטרקוב. בסמוך בעיר רדומסק הנהיג ה'תפארת שלמה' את נשיאותו ברבים. בחליו האחרון של הד"ר, עת הכביד עליו חליו,

בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה

בכשרונות למוֹד נְדִירִים. בְּהַעֲדֵר דְמוּת הָאֵב, הֵיטָהּ
הָאֵם מְעוֹדֶדֶת אֶת בְּנָה לְלִמּוּד וְהַתְמַדָּה.

בְּאֶחָד הַיָּמִים הִגִּיעַ לְבֵיתָם שְׁלִיחַ, וּבְיָדוֹ חֲבִילָה קְטָנָה.
"פְּנִשְׁתִּי אֶת בַּעֲלָהּ בִּירִיד שְׁבַעִיר הַגְּדוּלָה", אָמַר
לְמֶרֶת חַנָּה הוֹטְנֶר, "הוּא בָקֵשׁ מִמֶּנִּי לְמַסֵּר לָךְ חֲבִילָה
זוֹ". בְּחֲבִילָה הִזָּה מִכְתָּב חֵם שֶׁל אֵב מִתְנַעֲנֵעַ, שְׁנֵאֲלֵץ
לְהִרְחִיק נְדוּד לְמַעַן פְּרַנְסָתָם. צְרוּר קָטָן עִם מַעַט כֶּסֶף,
וְכֵן שֹׁמְלָה יְפָה. "כֹּאוֹת לְגַעְגּוּעֵי וּמְתוּד מְזַכֶּרֶת אֶהְבֶּה
רְכִשְׁתִּי לָךְ שֹׁמְלָה חֲדָשָׁה!" כָּתַב הָאֵב בְּמִכְתָּבוֹ.

יִצְחָק הִקְטֵן שֶׁהֲרִגִישׁ בְּשִׂמְחַת אִמּוֹ עַל הַשֹּׁמְלָה הַיְפָה
שֶׁקָּבְלָה, שָׁאַל: "אִמָּא! מִתִּי תִלְבְּשִׁי אֶת הַשֹּׁמְלָה
הַחֲדָשָׁה? הַיּוֹם, אוֹ בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ?" הַבֵּיטָה חַנָּה בְּבָנָהּ
הַיָּקָר, וְהַשִּׁיבָה בְּשֹׁאֲלָהּ: "שְׂמַעְתִּי אוֹתָךְ מִשְׁנֵן מִשְׁנֵיֹת,
אֲנִי שֹׁמְכָה בְּהַתְקַדְמוּתָהּ, מִתִּי אֶתָּה עֲתִיד לַעֲרֹךְ לְסִיּוֹם
מִסְכָּת?" הַיֵּלֶד הִרְהֵר וְחָשַׁב: "בְּעוֹד כַּחֲדָשׁ צְפוּי הַמְלַמֵּד
לְסִיּוֹם אֶתְנֵנוּ מִסְכָּת זוֹ". "בְּעוֹרֶת-הַשֵּׁם כֹּאֲשֶׁר תַּעֲרֶךְ
'סִיּוֹם מִסְכָּת', אֶלְבֹּשׂ אֶת הַשֹּׁמְלָה הַחֲדָשָׁה לְכַבּוּדָהּ שֶׁל
תּוֹרָה!" הִכְרִיזָה הָאֵם בְּחִיגִיגִיּוֹת.

לְאַחַר שָׁנִים רַבּוֹת סִפֵּר זֹאת הֶרֶב הוֹטְנֶר לְשׁוֹמְעֵי
לְקָחוּ. "אֶהְבֶּת הַתּוֹרָה שֶׁל אִמִּי עֲבָרָה אֵלַי בְּאוֹתוֹ רַגַע
כְּמוֹ מִכַּת אֲנִיגְמָה חִיּוּבִית. הַרְגִישְׁתִּי אִיךְ 'כְּבוֹד הַתּוֹרָה'
הִיא פִּסְגַת שְׂאִיפּוֹתֶיהָ. לְמֶרֶת הַכְּמִיּוּהָ הַטְּבָעִית
לְהַתְחַדֵּשׁ בְּלִבִּישַׁת הַשֹּׁמְלָה הַיְפָה, הִיא הַרְאָתָה לִי
בְּדִגְמָא אִישִׁית אֶהְבֶּת הַתּוֹרָה מֵהַיּוֹם...".

בְּמִסְגֵּרַת הַעֲשִׂיָה הַגְּדוּלָה שֶׁל רַבֵּנִי וּפְעִילֵי קֶרֶן
הַהִסְעוֹת, עוֹמְדִים נְדָהִמִים מוֹל עֲמִידָתָם הָאֵיתָנָה
שֶׁל נָשִׁים אֲמִיצוֹת וְצִדְקָנִיּוֹת לְמַעַן הַחֲנוּךְ הַתּוֹרָנִי שֶׁל
יְלָדֵיהֶן.

מְסַפֵּר מְנַהֵל תְּלִמּוּד תּוֹרָה וְתִיקָה, הַמְסוּר בְּלֵב וְנִפְשׁ
לְקָרוֹב יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְפָנָי מְסַפֵּר שָׁנִים פְּנֵה אֵלַי
פְּעִיל קֶרֶן הַהִסְעוֹת, וְתֵאֵם פְּגִישַׁת רְשׁוּם בְּבִיה"ס עִם
מִשְׁפָּחָה מִתְחַוָּקָת. לְפָגִישָׁה הִגִּיעוּ אִם וּבְנָה מִיִּשׁוּב קָטָן
הַסְמוּךְ לַעִיר שְׁבָה בִּיה"ס שֶׁל 'חֲנוּךְ הַעֲצָמָא'. הָאֵם
הַתְעַנְנָה וְגִלְתָה רְצוֹן לְשִׁלֵּב אֶת בְּנָה בְּבִיה"ס הַתּוֹרָנִי.
הִיא סִפְרָה עַל פְּעִילָה שֶׁל קֶרֶן הַהִסְעוֹת אוֹתָהּ פְּגִישָׁה

כֹּאֲשֶׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים לְרַגְלֵי הַר סִינַי בְּצַפְיָה
לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, פּוֹתַח הַקַּב"ה וְאוֹמֵר
לְמֹשֶׁה רַבֵּנוֹ: "כֹּה תֹאמַר לְבֵית יִצְחָק – וְתִגִּיד לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל". חַז"ל דְּרָשׁוּ אֶת כַּפָּל הַלְשׁוֹן: "כֹּה תֹאמַר
לְבֵית יִצְחָק – אֵלֹהֵי הַנָּשִׁים, וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל –
אֵלֹהֵי הָאֲנָשִׁים".

וְחָשׁוּב לְשִׁים יָב כִּי הַצּוּי הוּא לְהַתְחִיל בְּנָשִׁים תְּחִלָּה!
בְּפִסְסוּקִים אֵלֶּה מְזַכֶּרֶת הַנָּשִׁים לְפָנֵי הַגְּבָרִים. כִּיֵּן שָׁעַל
יְדֵי שְׂהֵאֲשָׁה תוֹמֶכֶת בְּבַעֲלָהּ וּמְקַבֶּלֶת עַל עֲצָמָה אֶת
נְהוּל הַבֵּית בְּשַׁעוֹת לְמוּדוֹ, הִיא מְעוֹדֶדֶת אוֹתוֹ לְהַקְדִישׁ
אֶת עֲתוּתוֹ לַתּוֹרָה וּבְכָךְ מְאֻפְשֶׁרֶת לוֹ לְלַכֵּת לְלִמּוּד
תּוֹרָה.

פְּרוּשׁ נוֹסֵף בְּמִדְרָשׁ, שֶׁהַנָּשִׁים נִצְטוּ רֵאשׁוֹנוֹת, הֵיטָהּ
וְהַנָּשִׁים מְנַהִיגוֹת אֶת בְּנֵיהֶן לְתִלְמוּד תּוֹרָה.

כָּתַב רַבֵּנוּ בְּחַיֵּי כְּמִדְרָשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה: "צִוָּה לְדַבֵּר אֶל
הַנָּשִׁים תְּחִלָּה לְלַמְּדָן מוֹסֵר וְדֶרֶךְ אֶרֶץ... שְׂהֵאֲשָׁה
הַטּוֹבָה הִיא סְבָה לַתּוֹרָה, שֶׁהִיא יְכוּלָה לְמַשֵּׁךְ אֶת בְּנָה
לְבֵית הַמְדָרָשׁ לְפִי שֶׁהִיא מְצוּיָה בְּבֵית וְהִיא מְרַחֶמֶת
עָלָי [אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ] כְּדִי לְמַשֵּׁךְ אוֹתוֹ אַחַר לְמוּד הַתּוֹרָה
מִנְעוּרָיו וְגַם כִּי יִקְוֶן לֹא יִסוּר מִמֶּנָּה, וְלִכְךָ רֵאשׁוּהָ הָאֲשָׁה
לְהַתְפַּלֵּל לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּשַׁעַת הַדְּלָקַת הַנֵּר שֶׁל שַׁבַּת
שֶׁהִיא מְצוּה מְטֻלֶת עָלֶיהָ, שְׂיִתֵּן לָהּ ה' בְּנִים מְאִירִים
בַּתּוֹרָה, כִּי הַתְּפִלָּה יוֹתֵר נִשְׁמַעַת בְּשַׁעַת עֲשִׂית הַמְצוּה,
וּבְכוֹת נֵר שַׁבַּת שֶׁהוּא אוֹר – תִּזְכֶּה לְבָנִים בְּעָלֵי תּוֹרָה
הַנִּקְרָאֵת אוֹר. שְׁנֵאֲמַר "כִּי נֵר מְצוּה וְתּוֹרָה אוֹר".

אֶחָד מְגִדוּלֵי חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים הִזָּה הַגְּאוֹן
רַבִּי יִצְחָק הוֹטְנֶר, רֵאשׁ יְשִׁיבַת רַבֵּנוּ חַיִּים בְּרַלִּין שְׁבַנְיֹ-
יֹרֵק. הֶרֶב הוֹטְנֶר הִזָּה מְנַהִיג רַב הַשְּׁפָעָה, הוֹגֵה דַעוֹת
מְעַמִּיק אֲשֶׁר סִדְרַת סִפְרָיו 'פֶּחַד יִצְחָק' הִכְכוּ אֲבֹן יְסוֹד.
רֵאשִׁי יְשִׁיבָה וְהוֹדִים רַבִּים שֶׁחָרוּ לְפָתְחוּ לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
עֲצַת ה' וְהַדְרָכָה חֲנוּכִית מְעֲשִׂית, וְרַבִּים הִשִּׁיב מְעוֹז.

בְּזִקְנוֹתוֹ סִפֵּר הֶרֶב עַל אִמּוֹ, מֶרֶת חַנָּה, שֶׁהִצִּיתָה בְּקָרְבוֹ
אֶת אֵשׁ אֶהְבֶּת הַתּוֹרָה. אֲבִיו ר' חַיִּים יוֹאֵל הַתְּאֻמִּץ
מְאֹד בְּפִרְנֶסֶת מִשְׁפָּחָתוֹ. נוֹדַד הִזָּה בֵּין עִירוֹת פּוֹלִין
לְסַחֵר בְּסִדְקִית, וְלַעֲתִים הִזָּה שָׁב לְבֵיתוֹ רַק אַחַת לְכַמָּה
שְׁבֻעוֹת. הוּא רוּה נַחַת מִבְּנֵי יִצְחָק, אֲשֶׁר נַחוּן מֵאֵת ה'

בלב התחלתי לחלם על ארץ זו. ארץ ששם לא מקללו אותי, כי שם כלם 'איבראייקים' כמוני...

כשעלינו ארצה לאחר נפילת 'מסה הברזל' והתמוטטות הקומוניזם, לא ראיתי שהיהודים שונים מהנכרים ברוסיה... כשפגשתי את הפעילה של 'קרן ההסעות' בבית האבלים אצל השכנים, שמעתי ממנה על יהדות! היא ספרה על האלקים ועל תורתו. הבנתי שזו האמת! היא ממשיכה לספר, עדין בקול בוכים, אך נשימתה שבה אליה. "אור! לא באתי לארץ להמשיך לחיות כמו 'רוסקיה'! באתי בשביל להיות 'איבראייקה'! יהודיה! אבא מסכים שתלמד תורה בבי"ס חדש, זה לא קל, אבל תהיה יהודי אמת!"

אור כל כך התרגש מדברי אמו, מלוחיה המסו את שכבת הכפור שעל נשמתו. המנהל תאם מול משרדי 'קרן ההסעות' על רכב ההסעות שייכנס לאסוף אותו מהישוב, וה'קרן' ממנה אברה שיתמך בו רגשית וישלים אותו פערי למידה. לימים תאר את שמחת הבר-מצוה, בה כבר נראה היה אור כנער שומר תורה ומצוות.

ברוך השם - מסים המנהל את דבריו - אור עשוי לעלות בסוף שנה זו לשיבה גדולה, לאחר הצלחה עצומה בשלש שנות למוד בשיבה קטנה. עד עכשו למד בשיבה הקרובה ליישוב בו גר, ועתה שואף לעלות לירושלים לשיבה גדולה, והיות ורכנים מכמה ישיבות פונות אליו ורוצות לקלט אותו, הוא מתענג: "המנהל, לאן להמשיך, מה הכי טוב עבורי..."
דמעות של אמה! כה תאמר לבית יעקב!

ב'נחום אבלים' אצל משפחה בישוב. הפעילה חזקה את נשות המשפחה והבאות לנחם, והציתה בקרב אם צעירה זו מוטיבציה להעביר את בנה בן ה-10 לבי"ס תורני.

"למרות הרצון של האם, היגד יושב מכנס. עיניו משפלות והוא ממלא פיו מים", מספר המנהל "פניתי ליגד, קראתי בשמו "אור! חשוב לי לשמע גם אותך! אמא אומרת שהיא מתעניינת בבי"ס התורני, מה אתה אומר?" היגד הביט במנהל, ואחר רגע פתח והשיב: "אני בכלל לא רוצה! יש לי חברים, אני לא יודע מה זה גמרא, לא רוצה לנסע בהסעה...". דממה שררה בחדר. המנהל מהרהר כיצד להשיב, אך לפתע פורצת האם בבכי עז. היא מכסה את פניה, מרכינה את ראשה ובוכה בקול גדול!

תוך כדי היא פונה לבנה: "אור! אני רוצה לספר לך משהו שלא ספרתי לך בחיים! גדלתי ברוסיה, ארץ קרה ומנכרת. בגיל צעיר, כשלמדתי בבית הספר העירוני, סגנו ילדי כתיבי לעברי בלעג 'איבראייקה'. לא ידעתי מה זה, רק הבנתי שזה משהו לא טוב. כשהדבר חזר על עצמו שוב ושוב, שאלתי את הוריי הסבירו לי שאיבראייקה פרושה 'יהודיה', וכי יהודים אנחנו. שאלתי אותם אם זה משהו רע... למה מקללים אותי בכך? ראיתי שהוריי נבוכים, לא יודעים מה להסביר. הלכתי לשאל את סבתי. היא ספרה לי מעט זכרונות על הוריה, על השנים "לפני המלחמות", ועל חלומותיה על ארץ ישראל, ארץ האיבראייקים..."

ותגיד לבני ישראל, וחו"ל דרשו "בית יעקב - אלו הנשים".

בנדיא ישיב אמת בתשובה זו, אך מצאתי תשובה נוספת, אמתית יותר!

מתהלכת לה בצניעות מרת שרה שנירר בסמטאות קראקוב שבפולין, ובנפשה השוקקת והלהוטת מתגבש רעיון 'בית ספר' לבנות, שיפעל לצד תלמודי-התורה לבנים, המשמרים את נצחיות עם ישראל

המפעל החנוכי הגדול לבנות ישראל בעולם, הוא מערכת מוסדות "בית יעקב". ברחבי העולם כלו לומדות למעלה ממאה אלף בנות ישראל, בן תרבינה, בבתי ספר יסודיים, ובתיכונים וסמינרים להוראה תחת השם "בית יעקב". ומדוע נקראו בתי הספר לבנות בשם זה? רבים יאמרו כי השם נבחר על-שם הפסוק שבפרשתנו. לקראת מתן תורה שולח הקב"ה את משה רבנו: "כה תאמר לבית יעקב

בית הספר. הבית, רחב ידים בעל חדרים גדולים, עם חצר צמודה, התאים מאד לכתות למוד! כאשר נכנסה מרת שנירר אל ה"חידר" לבנות, בחדש תשרי תרע"ט, עם 25 תלמידותיה הראשונות בגילאי 13-14, קבעו מעל דלת הכניסה שלט צנוע "בית יעקב", להנציח את בעל-הבית, ר' יעקב לוקסנבורג המנוח.

עם הזמן קראו כלם למסגרת הלמודית החדשה, כשם שנקבע מעל דלת הכניסה. שם זה התאים גם למהות בית הספר, מקום חנוך יהודי תורני לבנות, כפי שנגדרש בפסוק "פה תאמר לבית יעקב"...

מי יתאר ומי ישער את מליוני הזכיות שיש לנשמת רבי יעקב וכנו רבי מרדכי לוקסנבורג מדי יום ומיד שעה! 'חכם לב יקח מצות' – והוא בחכמתו הנציח את אביו רבי יעקב, ושמו נשא בפי מאות אלפים לתורה ולתעודה!

החסיד רבי מרדכי לוקסנבורג לא ידע בשעתו כמה כח יש לתרומתו, ואיזה הדרף קדוש ירגש בעולם כלו ממסירת בית אביו. אה בשמים יודעים! שם כל מצוה רשומה, ובכופי הרבים אנו זוכים לזכיות רבות שאין קץ למתן שכתן!

ומנחילים תורה ומצוה לדור העתיד. לאחר שגדולי ישראל שקלו ודנו ברעיון החדשני, וראשי גולת אריאל חזרו את ידיה, התחילה התכנית לקרם עור וגידים. בתחלה שכתו דירה בתוך בנין מגורים, ושם התקבצה הקבוצה הראשונה של תלמידות 'פראו שנירר'. הדבר הפריע לחלק מדירי הבנין, שטענו כי הרעש מפריע, ועוד טענות שונות. כיון שכה, החליטו לכנס אספת 'ועד בית', במהלכה תערה הצבעה בה יחלט האם לאפשר את המשך הלמודים בדירה שבבנין. אחד הדירים נסע לעירה גור, לשאל את רבו האדמו"ר מגור כיצד להצביע. הרבי פעל ה'אמרי אמת' שמע את השאלה, ותכף הגיב: "הייתי שמח אלו דבר כזה היה מתבצע בביתי שלי!" אה למרות הצבעתו של החסיד למען המשך קיום 'בית הספר' בבנין שלהם, קבעו הרב כי על גב' שרה שנירר לנדד ולמצא מקום אחר...

החסיד הנגיד רבי מרדכי לוקסנבורג, מנכבדי עדת חסידי גור בעיר קראקוב, התרגש מזימת גב' שנירר ליסד בית ספר לבנות, ואף שמע את דעת רבו האדמו"ר שהיה שמח לו דבר כזה היה נפתח בביתו. הואקם ופנה את בית אביו המנוח, והעמידו לשמוש

בְּדֶרֶךְ הָאֱמוּנָה

הרב יצחק הוטנר זצ"ל

בעלון זה ספרנו על אהבת התורה שהקנתה מרת חנה הוטנר לבנה היילד יצחק, מי שלמים היה מגדולי ישראל. להלן שיר מיחד ומרגש, אותו כתב הרב הוטנר (על משקל קטע שכתב רבנו אלעזר אוקרי מבני היכלו של האריז"ל, בעל הספר ה'חרדים'), ורבים משוררים אותו ועל ידו מתעוררים לאהבת ה' ויראתו:

**בלבבי משפן אבנה - להדר כבודו,
ובמשפן מזבח אקים - לקרני הודו,
ולגר תמיד אקח לי - את אש העקדה,
ולקרנן אקריב לו - את נפשי היחידה.**

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

תשובות לפְרִשְׁת בְּשִׁלַּח

- על מי נִדְרָשׁ בְּפִרְשֵׁתֵנוּ: "חֲכָם לֵב יִקַּח מִצּוֹת"?
על מֹשֶׁה רִבְנוֹ, שֶׁבִשְׁעָה שֶׁבָּנָה "עֶסְקוּ בְּבֹזֹת מִצְרַיִם, עֶסְקוּ הוּא בְּמִצִּיאת וְהַעֲלֵאת אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף.
- כָּתַב אֶת הַמִּשְׁהָ הַפְּסוּקָה, הַמְתָּאִים לִימֵי הַמַּגָּפָה הַנוֹכְחִית רַח"ל: "כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי..."
אֲנִי ה' רִפְאָה!
- מָה לּוֹמְדִים מֵאֲמִירַת מֹשֶׁה רִבְנוֹ לִיהוֹשֻׁעַ תְּלִמִּידוֹ "בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים, וְצֵא הַלָּחֵם בְּעַמְלֶק..."
מֹשֶׁה פּוֹנֵה לְתִלְמִידוֹ "בְּחַר לָנוּ". מִכָּאן ש'יְהִי כְבוֹד תְּלִמִּידָךְ חָבִיב עֲלֶיךָ כְּשִׁלְהָ!

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמִייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפִּקֵּס 03-8004455
וְמִי שֶׁפִּתְרָה אֶת הַחֵידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ עִם הַפְּתִירוֹן בְּעֶלּוֹן הַבַּא.

שְׁאֵלוֹת לְפִרְשֵׁת יִתְרוֹ

- אִיזוֹ עֲצָה נָתַן יִתְרוֹ לְמֹשֶׁה רִבְנוֹ?
- מָה מִיָּחָד בְּהַכְרִזוֹת 'נְעֻשָׁה וְנִשְׁמָע'?
- הֵיכֵן לְמַדְנוֹ בְּפִרְשָׁה שֶׁאִין לְבִישׁ אֶפְלוֹ דוּמָם?

הַפּוֹתְרִים: אִיתְמַר ג. | שְׁלֵמָה ה. | אֲבִיגַדוֹר ה. | מוֹיִשֵׁי ה. | נִפְתְּלִי א. | רוֹתִי מ. | שׁוֹשִׁי ל.

מַעֲוֹנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֶלּוֹן הַבֵּא לזכות יקירכם?
צִרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמִייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֶלּוֹן אֲצַלְכֶם?
שְׁלַחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֲלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק המועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95
הַתְרוֹמוֹת מוֹכְרוֹת לְצַרְכֵי מַס לְפִי סַעִיף 46 כְּמוֹ"כ נִתֵּן לְתֵרוֹם בְּקִלוֹת וּבִמְהִירוֹת בְּכָל עִמְדוֹת "נֹדְדִים פְּלוֹס" בְּרַחֲבֵי הָאָרֶץ